

Til medlemmerne af sundhedsudvalget.

Jeg håber, at i vil give jer tid til at læse dette brev fra en borger, der er ked af det.
Brevet er afstedkommet af en notits i vore lokale avis (Bornholms Tidende) d.10.2.08.

Ulla har 3 "egne børn" (2 piger og 1 dreng), hun har 2 "papbørn" (2 drenge) og hun har en 15-årig datter sammen med mig - Maria. Bortset fra Maria bor børnene ikke hjemme mere.

Men lige nu bor vi på Bornholms Sygehus - Ulla og mig og vores børn. Vi får tit besøg af Ullas mor og hendes søstre og af mange venner.
Ulla blev indlagt i mandags, og hun er ved at dø.

Vi begyndte at kunne spore sygdom for 2 år siden. Vi tænkte ikke i kræftbaner, fordi Ulla regelmæssigt har fulgt de forebyggende undersøgelser.

Ulla fik diagnosticeret kræft i livmoderhalsen for ca. 16 måneder siden - behandlingssystemet gik i gang med et samme.
Hun modtog strålebehandling med regelmæssige mellemrum - afsluttende med en 50-timers behandling og fjernelse af livmoderen.

Ulla gik til kontrol og vi fik desværre at vide, at der stadig var (eller var genopstået) kræftceller.

Der blev med det samme iværksat kemobehandling.

Først behandlingsevaluering var den 21/12. Normalt holder vi jul sammen med vores børn, men vi bad dem om at finde ud af noget andet .

Evalueringen denne gang var også skidt, for vi måtte skifte til en ny kemo, der blev iværksat mellem jul og nytår.

Der har været bivirkninger hen ad vejen - og de er blevet rettet op

I mandags troede vi også, at det var bivirkninger, men det var det så ikke denne gang.

Maria er vores yngste barn, hun er engageret i samfundslivet: med i elevrådets ledelse, medlem af skolebestyrelsen, og generelt lyttende til samfundsdebatten og dermed meget spørgende.

Hun bor her på hospitalet sammen med sin døende mor.

Nu har hun stillet mig et spørgsmål, som jeg ikke kan svare på, og som jeg mener, at jeg kun kan sende videre til jer:

Hvorfor kommer de ikke i gang med den vaccination, så mine børn og jeg ikke skal opleve det samme som jeg gør nu.

Vi kan ikke gøre noget i forhold til Ulla - min kæreste og børnenes moder - kun lindre hendes smerter og være hos hende, indtil hun dør - måske (højst sandsynligt) inden jeres udvalgsbehandling af sagen.

Men vi kan måske gøre noget for Maria og de andre piger i målgruppen.
Hvis ikke i gør det, så skylder i dem i alt fald, efter min opfattelse, et svar på Marias spørgsmål.

mange venlige hilsner fra

Marias far

og Ullas mand